

IV.—NON-OFFICIAL BUSINESS.

Resolution.

MEASURES FOR CONDUCTING THE PROCEEDINGS IN THE DISTRICT
OFFICES OF CHINGLEPUT, SOUTH ARCOT AND NORTH ARCOT
IN TAMIL (DISCUSSION)—*cont.*

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI :—“கனம் தலைவர் அவர்களே, நண்பர் கஜபதி நாயகர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானமானது ரொம்ப மிதமாகவே இருக்கிறது. வரம்புக்கு உட்பட்டிருக்கிறது. இன்று காலை யில் கனம் மந்திரி ஸ்ரீ பக்தவத்சலம் அவர்கள் சொன்னது, ரொம்பவும் இந்த கவுன்சிலில் உள்ள மெம்பர்களுக்கு ஒரு ஊக்கத்தைக் கொடுக்கத் தக்கதாக இருக்கிறது. தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆவதுபற்றி ஒருவிதமான எதிர்ப்பும் இல்லை. தமிழ் மொழியை ஆட்சிமொழியாகச் செய்வதில் சர்க்காரும் ரொம்பவும் ஆர்வம் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் எப்படிச் செய்வது, எப்போது செய்வது என்பதை மட்டும் பிரச்சனையாகக் கொண்டு ஆலோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கனம் மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். அப்படியிருந்தால் இந்தத் தீர்மானத்தை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இது அவர்கள் கொண்டிருக்கும் எண்ணத்திற்கு ஒரு முதற்படியாகவே இருக்கும். இதில் எதோ சட்டத்திலுள்ள கஷ்டமோ அல்லது செலவு அதிகப்படும் என்று சொல்லக்கூடிய கஷ்டமோ இருப்பதற்கில்லை. மேலும், அனுபவ சாத்தியமாகவும் இருக்கிறது. தவிர, கனம் மந்திரி அவர்கள் இப்பொழுது ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இருக்கக்கூடிய அலுவலகங்களில் தமிழிலே நடவடிக்கைகள் நடந்துகொண்டு வருகின்றன என்ற தெரிவித்தார்கள். அப்படி இருக்குமானால் எதிர்காலத்தில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்ற கொள்கைக்கும், இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமைக்கும் ஒரு வழி வகுக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. அதற்கும் இது உதவியாக இருக்கும். தனித்தனி தாலுக்காவில் அலுவலர்களிடமும் தமிழில் நடவடிக்கைகள் நடைபெற்றால் போதாது; அதேபோல் தனித் தனி ஜில்லாவில் மட்டும் இருந்தாலும் போதாது; நம் ராஜ்யம் முழுவதிலும் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு முதற்படியாக மூன்று ஜில்லாக்களுக்கும் இங்குள்ள செகரடேரியட்டுக்கும் இடையே கடிதப் போக்குவரத்து தமிழிலேயே நடைபெறுவது அவசியம். அந்த முறையில்தான் நண்பர் ஸ்ரீ கஜபதி நாயகர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானம் மூன்று ஜில்லாக்களுக்கு அமல் நடத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், செகரடேரியட் அலுவலகத்திற்கும் இடையே தொடர்ந்து கடிதப் போக்குவரத்துக்கள் நடக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று ஜில்லாக்களுக்கு மட்டும் நடந்தால் போதாது. அல்லது ஒரு ஜில்லாவுக்கு மட்டும் தமிழ் மொழியில் நடத்தினாலும் போதாது. அத்துடன் செகரடேரியட்டுக்கும் மூன்று ஜில்லாக்களுக்கும் இடையே தமிழில் நடவடிக்கைகள் நடைபெறவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அது உண்மையிலேயே வளரமுடியும். அது மிகவும் விசேஷமாகும். இது கட்டாயம் செய்யவேண்டியதுமாகும். ஆகவே அரசாங்கத்தினுடைய கொள்கைக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் இத்தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்றே நம்புகிறேன். ஆனால் இதிலே சில கஷ்டங்கள் ஏற்படுமென்று அரசாங்கம் கூறலாம். தமிழை ஆட்சிமொழியாக்குவதுபோல், கன்னடக்காரர் மலையாளக்காரர்கள் இருக்கின்றார்களே, அவர்களுக்கும் சலுகை காட்டுவேண்டுமானால் பல கஷ்டங்கள் ஏற்படலாம் என்று கூறலாம். அப்படி சர்க்காருக்கு இடைபூறுகள் ஏற்படவதற்குமுன் அதற்கு வேண்டிய முன்னடவடிக்கைகள் செய்யவேண்டியது அவசியம். ஆனால் இப்படி கஷ்டங்கள் இருக்கின்றனவே என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தால், ஒருநாளும் எதுவும் ஆட்சிமொழியாக முடியாத கஷ்டம்தான் இருந்துகொண்டிருக்கும். ஆகையால் முதற்படியாக ஒன்றை ஆட்சிமொழியாகச் செய்வதற்கு நமது ஸ்ரீ நாயகர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் தீர்மானத்தை முழு மனதுடன் ஆதரிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

“நமக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்தது. அந்த, சுதந்திர உணர்ச்சியின் காரணமாக கட்டாயமாக அந்தந்த ஜில்லாக்களில் தாய்மொழியில் எல்லாவற்றையும் நடத்திவந்தால்தான் அந்தச் சுதந்திரம் அடைந்ததன்

[Sri T. M. Narayanaswamy Pillai] [26th March 1955]

பிரயோஜனம் நன்கு கிடைக்கும். ஆனால் இதை அதிகமாக வற்புறுத்த இஷ்டப்படவில்லை. காரணம் கனம் மந்திரி அவர்கள் சொன்ன பதிலில் இதே கொள்கையைக் கூறியிருப்பதால், நான் அதிகம் வற்புறுத்தவில்லை. ஆனால் பேசியவர்களில் சிலர், அப்படித் தாய்மொழி வந்தால் ஏதோ மற்றவர்களுக்குப் புரியாதபடி உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்றோ, அல்லது அப்படித் தாய்மொழி வருவதால் ஆங்கிலத்தின் மதிப்பு குறைந்து விடுமென்றோ மனதில் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆகவே அதைப் பற்றி மட்டும் சில வார்த்தைகள் கூற நினைக்கின்றேன்.

“நமது நண்பர் கனம் ஸ்ரீ பாஷ்யம் அவர்கள் சொன்னதை நான் அன்று சரியாக கவனிக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன். அல்லது அவர்தான். சரியாகச் சொல்லவில்லையோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு உண்டாகிறது. அன்று அவர் நாடோடித் தமிழ் வேண்டுமென்று சொன்னதாக நினைவு. ஆனால் அவர் என்ன சொன்னார் என்பது சரியாகத் தெரியவில்லை.”

SRI K. BHASHYAM :—“நாடோடித் தமிழ் தான் வேண்டுமென்று சொன்னேன்.”

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI :—“நாடோடித் தமிழ் தான் வேண்டுமென்று நண்பர் கனம் பாஷ்யம் சொல்லுகிறார். நானும் தமிழைக் கண்டபடி அலைக்க வேண்டாமென்றுதான் கூறுகிறேன். அவர் நினைக்கின்ற தமிழ்தான் இன்று நாட்டிலே இருந்து வருகிறது. பண்டை காலத்தில் இருந்த புரியாத தமிழ் இன்றில்லை. ஆகவே வழக்கத்தில் இருக்கின்ற புதிய வார்த்தைகளை வைத்துக்கொண்டு, தமிழை வளர்த்தால் போதுமென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

SRI K. BHASHYAM :—“நான் சொல்லுகின்ற விஷயத்தைத்தான் இவரும் சொல்லுகின்றார். இந்தத் தமிழ்மொழியே நமக்கு இன்றைக்கு கட்டாயமாக வேண்டியதாகும்.”

DR. V. K. JOHN :—“Is it because Mr. Bhashyam spoke in Tamil that Sri T. M. Narayanaswami Pillai was not able to understand it?”

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI :—“என்னுடைய கட்சி உப தலைவர் டாக்டர் ஜான் அவர்கள் விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ளாமல் வீணாகக் குறுக்கிடுகின்றார். இந்த மாதிரியான சந்தேகங்களைக் கிளப்ப வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் கூறியதையும் அவர் புரிந்து கொள்ளவில்லை; ஸ்ரீ பாஷ்யம் அவர்கள் சொன்னதையும் புரிந்துகொள்ளவில்லை. இவ்வாறு இருவர் கூறியதையும் புரிந்துகொள்ளாமல் அவர் குறுக்கிடுவதற்கு மிகவும் வருந்துகிறேன். ஆகவே இப்படிக் குறுக்கிட வேண்டாமென்று வணக்கத்துடன் அவரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

DEPUTY CHAIRMAN :—“That is not his mistake.”

11-30 a.m. DR. V. K. JOHN :—“I think the Hon. Member put a question to Mr. Bhashyam and he gave his explanation. That is what I understood.”

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI :—“ஆகவே புரிந்து கொள்ளாமல் இப்படி குறுக்கிட வேண்டாமென்றுதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாங்கள் பேசிய தமிழை அவர் புரிந்துகொள்ளவில்லை. ஆகையால் இன்று தமிழை வளர்ப்பதிலும் சிறிது சந்தேகம் இருக்கிறது. நாடோடித் தமிழ்கூட பயன்படுமா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் சாதாரணமாக 1900-ம் வருஷத்தில் இருந்த தமிழுக்கும், இப்போது இருக்கக்கூடிய தமிழுக்கும் நாம் வித்தியாசத்தைப் பார்க்கின்றபோது, இன்று இருக்கும் தமிழைப் பார்ப்போமானால் ரொம்பவும் சுலபமாக எல்லோருக்கும் புரியும்படியாக இலக்கணமுறையை ஒட்டி நல்ல முறையில் உபயோகித்து எழுதுகிறார்கள். நான் பிரிசிடென்ஸிக் கல்லூரியில்

26th March 1955] [Sri T. M. Narayanaswamy Pillai]

படிக்கும்போது, டாக்டர் சுவாமிநாத ஐயர் அவர்களிடம் படிக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் 'புத்த சரித்திரம்' என்ற ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். அந்தப் புத்தகத்திலே உள்ள ஒவ்வொரு வார்த்தையும் சுவப்பமாக நன்கு புரிந்து கொள்ள முடியும். அவ்வளவு பெரிய மகான்கள்கூட நன்றாக எல்லோரும் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய மொழியில் தான் தமிழை எழுதி வளர்த்திருக்கிறார்கள். அதைப் படிக்கும்போது ஒவ்வொரு மனிதனுடைய உள்ளத்திலும் அது போய்ப் பாய்ந்து, நல்ல எழுச்சியை எல்லோருக்கும் எழுப்பக்கூடிய முறையிலே எழுதி வளர்த்திருக்கிறார்கள். அப்படி வளர்ந்து வந்த காலத்திலே கூட தமிழ் மொழியை ஆட்சிமொழியாக்க பல காரணங்களால் முடியாமல் போய்விட்டது. ஆனால் இன்று தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக்க மூன்று ஜில்லாக்களுக்கும், செகரடேரியட்டிற்கும் இடையே ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற நண்பர் ஸ்ரீ கஜபதி நாயகர் அவர்களுடைய தீர்மானத்தை ஆதரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. தமிழிலே நடத்தக்கூடாது, அப்படி நடத்துவது சாத்தியமில்லை என்று ஒருவரும் சொல்ல முடியாது; சொல்லவும் இல்லை. எந்த விஷயமானாலும் நன்றாக தமிழில் விளக்க முடியும். அப்படி இருக்கும்போது அதற்கு ஏன் தடைகள் இருக்கவேண்டும். நண்பர் ஸ்ரீ பாஷ்யம் அவர்கள் சொன்னதுபோலேயே தமிழ் இருக்கலாம். அதற்கு இப்போது இருக்கும்படியான தமிழே போதும். ஆனால் சில விஷயங்களுக்குச் சில பதங்களைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டும். அதாவது கலைச் சொற்கள். நாம் எதிர்காலத்தில் தமிழை ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டு வருகிறபோது இந்தக் கலைச் சொற்கள் கண்டுபிடிக்க வேண்டிய கஷ்டம் ஏற்படும். அப்பொழுது கஷ்டப்படுவதைக் காட்டிலும் ஏன் இப்பொழுதே அந்தக் கலைச் சொற்களைத் தேடி கண்டு பிடித்து வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது? இப்போது அவைகளைக் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டு தேடி வைத்துக் கொண்டால், பின்னால் நாம் கஷ்டப்படவேண்டியதில்லை. இப்பொழுது இருந்தே ஆரம்பித்தால்தான், கலைச் சொற்கள், மற்ற பதங்கள், அதற்கான விஷயங்கள் எல்லாம் நன்கு தேடி வைத்துக்கொள்ள முடியும். பின்னர் ஆட்சிமொழி கொண்டு வரும்போதும் பெரிய கஷ்டமாகத் தோன்றாது. இந்த விஷயத்தில் சுதந்திர வெள்ளத்தைத் தடுக்க முடியாது. சுதந்திர இயக்கத்திற்கு இதிலே இணங்கிய சம்பந்தமுண்டு. பல காரணங்களால் இப்போது உண்டாக்க முடியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அது பிற்காலத்தில் நிச்சயமாக கஷ்டத்தை உண்டாக்கும். அப்படி வருங்காலத்தில் நாம் கஷ்டப்படுவதைக் காட்டிலும் ஏன் இப்பொழுதே அதை செய்து வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி.

“ முதலில் இந்த மூன்று ஜில்லாக்களுக்கும் நல்லத் தமிழில், நல்ல முறையில் நிர்வாகம் நடக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதற்கான கலைச் சொற்களை முதலில் சிறிது கஷ்டப்பட்டு அமைத்துக்கொண்டால் மிகவும் நன்றாக இருக்கும். இந்த அரசாங்கமானது பல நூற்றாண்டுகளாக அந்நியர்களின் ஆட்சியில் அகப்பட்டு பழக்கத்தில் இருந்த சில நிர்வாக மொழிகள் மறைந்துவிட்டன. நான் சில கல்வெட்டுக்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்; படித்துமிருக்கிறேன். அந்தக் கல்வெட்டுக்களிலே நிர்வாகச் சொற்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. இம்மாதிரியாக ஆங்காங்கிருக்கும் சொற்களை எல்லாம் மீட்டு அலுவலக ஆட்சிமுறைக்கு ஏற்றவாறு ஒரு பெரிய கலைச் சொற்கள் அகராதி போடுவது மிக முக்கியமாகும். அப்படிச் செய்தால் அது மிகவும் உபயோகமாக இருக்கும்.

“ கனம் தலைவர் அவர்களே, நாம் இப்படி தமிழில் முன்னேற்றம் செய்துகொண்டு வந்தால், ஒருவேளை ஆங்கிலம் இல்லாமல் போய்விடுமோ என்ற ஒரு அச்சம் இருந்துகொண்டிருந்தது; இருந்துகொண்டும் இருக்கிறது. என் மனதில் மட்டுமல்ல; பலருடைய மனதில் இவ்வெண்ணம் இருந்துகொண்டு வருகிறது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்த மட்டில், தமிழுக்கு எதிர்காலத்தில் ஒரு உயர்வையோ, மேம்பாட்டையோ, தரத்தையோ தரவேண்டுமானால் ஆங்கிலம் இருந்தே தீரவேண்டும். ஆங்கிலம் இருந்தால் அது தமிழுக்கு துணையாக இருந்து, முன்னேற்றத்தை அளிக்க

[Sri T. M. Narayanaswamy Pillai] [26th March 1955]

உதவியாக இருக்கும். மற்றவர்கள் ஆங்கிலத்தைப் புறக்கணிக்கலாம்; அதை நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. சுதந்திரம் வந்து விட்ட பிறகு, தமிழ் வருவதால், ஆங்கிலத்தின் தரம் குறைந்துவிடுமென்பது பலருடைய அபிப்பிராயம். அது நியாயமென்றும் தோன்றலாம். ஆனால் ஆங்கிலத்தின் துணையில்லாமல் ஒரு நாளும் தமிழ் குறைவின்றி மேன்மையடைய முடியாது. சுதந்திரம் அடைந்தாலும், 10, 12 ஜில்லாக்களுக்கு அல்லது எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் தமிழை ஏற்படுத்தினாலும் மக்களுடைய வாழ்வு உயர்வடைய வேண்டுமானால் ஆங்கிலம் துணையாக இருந்தால்தான் உதவியாக இருக்கும். அப்பொழுதுதான் தமிழ் மொழியானது இந்தியாவுக்கு மட்டுமல்லாமல், உலகத்திற்கே தெரியும்படியான மொழியாக விளங்க முடியும். காரணம் ஆங்கிலம் உலகத் தொடர்புடைய மொழியாக விளங்கி வருகின்றது. ஆகவே அந்த மொழியோடு நாம் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். ஆனால் நண்பர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பாரதியார் ஆங்கிலத்தைக் குறைகூறி யிருப்பதாகக் சொன்னார்கள். ஆனால், நான் அவ்வாறு அவர் குறை கூறியிருப்பதாக நினைக்கவில்லை.”

SRI A. SUBRAMANYAM :—“தமிழை உயர்வாகக் கூறியிருக்கின்றார், ஆங்கிலத்தை அப்படிச் சொல்லவில்லை என்பதைத்தான் எடுத்துக் காட்டினேன்.”

SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI :—“வாஸ்தவம்தான்; மதுரமான தமிழ் மொழியை உலக முழுவதும் பரவச்செய்யவேண்டுமென்று தான் கூறுகின்றார். அப்படி உலக முழுவதும் பரவச் செய்யும்போது, ஆங்கில பாஷையை துணையாகக்கொண்டு பரவச் செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். காரணம் பாரதியார் அவர்கள் இன்னொரு பாடலிலே, ‘பிறநாட்டு நல்லறிஞர் நூல்களை நம்மொழியில் மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும் : இறவாத புகழுடைய புதுநூல்கள் தமிழில் இயற்றல்வேண்டும்; நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கக்கூடாது; நம்முடைய புலமையைக் கண்டு வெளிநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல்வேண்டும் : இந்நாட்டில் மேலும் மேலும் புதுமையை வளர்க்கவேண்டும்’ என்று கூறி இருக்கின்றார். ஆகவே மக்களுக்கு உண்மையான கலை வேண்டுமானால், மேல்நாட்டுக் கலைகளைப் பயிலுதல்வேண்டும் : இதையெல்லாம் எதிர் காலத்தில் இப்படி இருக்குமென்று பார்த்துத்தான், பாரதியார் ஆங்கிலமும் உடனிருக்கவேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றாரே தவிர, ஆங்கிலத்தை தள்ளி விடவோ, புறக்கணித்துவிடவோ கூறவில்லை. ஆங்கிலத்தின் துணைகொண்டுதான் தமிழை வளர்க்கச்சொல்லுகிறார். ஆகவே ஆங்கிலத்திற்கு என்னைக் கேட்டால் இரண்டாம் இடம் என்றுகூட கொடுக்கக்கூடாது. அதற்கும் தமிழைப்போல் முதலிடம் கொடுக்கவேண்டும் : அல்லது இரண்டையும் சம அந்தஸ்துடன் பார்க்கவேண்டும். தமிழ் முதல், ஆங்கிலம் இரண்டாவது என்றாகுட பிரிக்கக்கூடாது. நம்முடைய தமிழ்மக்கள் பண்புளர, நம் தமிழ்நாடு கேடிமுற நாம் தமிழை வளர்க்கவேண்டும். அப்படி நம் வாழ்க்கை உயரும்போது, தொடர்ந்து இன்னும் அதிகப் பங்குடன் வளர்வதற்கு இந்த ஜனநாயக ஆட்சியில் கட்டாயம் ஆங்கிலத்திற்கு தமிழைப்போல் முதலிடம் கொடுத்தால்தான், நன்றாகத் தமிழின் பெருமையை உலக முழுவதும் பரவச் செய்யமுடியும். தமிழுக்கு எவ்வளவோ தனிப்பெருமை இருந்தாலும் கூட, எல்லாக் காலத்திற்கும் மங்காதிருக்கவேண்டுமானால் ஆங்கிலத்தின் துணை அவசியம் இருக்கவேண்டும். தமிழ் மொழியில் எவ்வளவோ திறமை நிரம்பி யிருந்தாலுங்கூட, இன்றைய நிலையில் நமக்கும், பிற்காலத்தில் வரக்கூடியவர்களுக்கும் உண்மையில் நல்ல பயனடையச் செய்யவேண்டுமானால், ஆங்கிலத்தைப் புறக்கணிக்காமல், அதன் துணைகொண்டே வளரச் செய்யமுடியும். அப்பொழுதுதான் உலகத்தில் தமிழின் பெருமையை பரவச் செய்யமுடியும். இதுதான் பாரதியாருடைய கருத்தாகவும் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.”

26th March 1955] [Sri T. M. Narayanaswamy Pillai]

“இதே மாதிரியாக சமஸ்கிருதத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும், சமஸ்கிருதம் ஏதோ இன்றைக்கு வழக்கத்தில் இல்லாத பாஷையாக இருந்தாலும்கூட, தமிழோடுகூட நெருங்கிய தொடர்புடையது. நாம் பேசக்கூடிய இன்றையத் தமிழில் அநேக பதங்கள் சமஸ்கிருதத்தோடு இணைந்தவை; தொடர்புடையவை. நமது வைஷ்ணவ ஆச்சாரியார் ஒருவர் தமிழ் ஒரு இனமையான மொழி என்று கூறியுள்ளார். தமிழ் இன்று பலவற்றாலும் உயர்ந்திருந்தாலும்கூட, சில விஷயங்களில் சமஸ்கிருதத்திற்கு கட்டுப்பட்டது. இங்கு சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் கூறியுள்ளதைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். இவர் சமார் 200 வருஷங்களுக்கு முன் வாழ்ந்தவர். தமிழிலும், சமஸ்கிருதத்திலும் புலமைவாய்ந்தவர். என்னுடைய ஊரிலும் அருகிலுள்ள துறையூர்மங்கலம் என்னுமிடத்தில் பிறந்தவர். அவர் வேதாந்த சூடாமணி என்ற ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார். அவர் என்ன கூறியிருக்கின்றார் என்பதைச் சொல்லுகின்றேன். ஒரு நாள் வேதம் பெரியதா? திருவாசகம் பெரியதா என்ற வேடிக்கையான பிரச்சனை எழுந்ததாம். வேதம் திருவாசகத்தைவிடப் பெரியது என்று சொல்ல முடியாது: வேதம் ஒதும்போது ஒரு நல்ல உணர்ச்சி இருக்கிறது: ஆனால் திருவாசகத்தைப் படிக்கின்றபோதோ, நம்மையும் அறியாமல் கண்களில் நீர் அரும்பி, பக்தியில் ஈடுபடுகின்றோம்’ என்று கூறுகின்றார். ஆகவே தமிழுக்கும், சமஸ்கிருதத்திற்கும் ஒருவிதத் தொடர்பு இருக்கின்றது. ஆனால் தமிழ் தனிச் சிறப்புப் பெற்றிருக்கின்றது. மனதைக் கவர்ந்து பக்தி மார்க்கத்தில் ஈடுபடுத்தும் தனிச் சிறப்புப் பெற்றிருக்கின்றது. இப்படியெல்லாம் பல சிறப்புகள் பெற்றிருக்கின்ற தமிழை என் புறக்கணிக்கப் பார்க்கின்றார்கள் என்பதுதான் விளங்கவில்லை. இந்த நாட்டு மக்களுடைய பண்பு உருவதற்கு, தமிழை ஆங்கலத்தின் துணைக்கொண்டு வளரச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதோடு பாரதியார் கூறியுள்ளதையும் சொல்லிக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“நம்மிடத்திலே தமிழானது பெருவெள்ளப் பெருக்கைப்போல் தேங்கிக் கிடக்கின்றது: அதில் கலைப்பெருக்கும், கவிப்பெருக்கும் தேங்கிக்கிடக்கின்றது. அதையெல்லாம் மக்கள் நல்ல கண்கொண்டு பார்த்தால், சிறப்புப் பெறுவார்கள்; உயர்வடைவார்கள். இந்த வெள்ளப் பெருக்கில் மூழ்கினால், பள்ளத்தில் விழுந்திருக்கும் குருடரெல்லாம் விழித்துக்கொள்வார்கள்: விழித்துக்கொண்டு உயர்பதவி அடைவார்கள் என்று பாரதியார் கூறுகின்றார். இதையெல்லாம் ஒட்டியே இந்தத் தீர்மானம் இருக்கிறது என்பதைக் கூறிக்கொண்டு அமருகிறேன்.”

* SRI A. M. ALLAPICHAJ:—“Mr. Chairman, Sir, I do not know what the views of the Government are regarding this resolution.”

SRI V. CHAKKARAI CHETTY:—“தமிழிலேயே பேசுங்கள்.”

* SRI A. M. ALLAPICHAJ:—“I personally feel it is a very good resolution and it is a move in the right direction. But I am afraid of only one thing, and it is the extreme type of love exhibited by the champions of Tamil language. I shall try to make my position clear. There is no Tamilian worth the name who can be opposed to the growth of the Tamil language, because that is the language which we learnt in our homes. That is the language which our mothers speak to us. Further, we, Tamilians, are also proud of this language because it is a full language and a complete language. So far as literature is concerned, it can compare itself with any one of the best languages in the world and there is no doubt about it. Our poets like Tiruvalluvar and Kambar and so

[Sri A. M. Allapichai] [26th March 1955]

many others can compare themselves with the best of poets in the world. Therefore, no Tamilian need be ashamed of his language and hesitate to advance its onward march.

"But, I am afraid of one thing, and that is the difficulty created by our great Tamil grammar books and Tamil pandits. Take for example our grammar text books '*Tholkappiam*' and '*Nannool*'. They were written many centuries ago. Certain rules and regulations are laid down by these texts which are no doubt quite good. Are we to follow them today in the light of the fast advancement which our country is making, and in the light of the fact that we are every day coming into contact with the outside world because of the rapid advancement of science and other things? Are we to confine ourselves to those old rules and limit the growth of our language? This is the question which I would like to put to the learned and great pandits and people like Sri Narayanaswami Pillai. (An hon. Member: 'He is not a pandit'.) He is a great scholar in Tamil. What I wish to say is this. For example, if I write 'நான் நேற்று ஒரு டின் வாங்கினேன்.' An orthodox Tamil pandit will at once say that this is useless Tamil."

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAY:—"That view is fast disappearing."

SRI A. M. ALLAPICHAJ:—"That is right. I am glad that view is fast disappearing. But, however, the Tamil Pandit would at once say that no Tamil word should begin with the letter 'L' and that it is not Tamil language. I am afraid of people like them. I, therefore, suggest that great Tamil Pandits should sit together and modify some of these old rules. As the rules stand at present, if I write 'டின்' or some such thing like that, the Tamil Pandit will correct me saying that my Tamil offends the rule of grammar, and he will be justified in doing so. Therefore, our great scholars should sit together and think about these things.

"Sir, my own feeling is this. Take for example English language. You know that some centuries back this language was an ordinary type of language. I believe that English people in those days were talking Celtic language. No one would have at that time imagined that that language would at any time become such a mighty and universal language. What was the reason for it to become such a mighty language? It is because English people have adopted from almost every possible language. They have welcomed every possible language and assimilated whatever was good and beautiful. They thought that those things were English and put an English garb on them.

"As far as literature in Tamil language is concerned, I am very proud that we have produced the best of poets in the world. But my own view is if we have to grow, whatever words Tamilians can pronounce without any difficulty should be made our own

26th March 1955] [Sri A. M. Allapichai]

language. We should not be satisfied with that. People like our Sri Narayanaswami Pillai must make great endeavours in this direction. I am not a Tamil scholar. I wish I were one and if so, I would have done a lot in this direction. Because I am not a scholar, I cannot talk with a certain amount of authority. People like Sri Narayanaswami Pillai must make great endeavours in this direction. Whatever words we can pronounce in Tamil language we should take it as our own. We should not try to have some kind of equivalent to it. No doubt if we can find out a suitable equivalent, we can adopt that, but we should not exclude it altogether. We have to grow our vocabulary and it must be growing every day.

“Take for example Urdu language which is a growing one.”

SRI MOHAMED RAZA KHAN :—“Who said so?”

* SRI A. M. ALLAPICHAJ :—“Urdu is 300 years old. My hon. Friend thinks that I may not know it. I may not know Tamil language as much as Sri Narayanaswami Pillai. I may not know Urdu language to the extent my hon. Friend Sri Raza Khan knows. But I know that Urdu is a beautiful ‘child’ language 300 or 400 years old. It has become a beautiful language now. Why? Because there is no language from which they have not adopted. So it is growing. Therefore, we should not be orthodox in the matter of language. No doubt, to some extent, Bharatiar has done a good thing. The Tamil used in Thirukural and Naladiar is to the point. The exaggeration has come in later on. The language used in ancient books is very simple and direct. I want this Tamil language to be the State language of Tamilnad. We should not stand against this. The attempt of our friends is something like that of a loving mother who gives her child mutton and bread when the child is suffering from fever. We must of course love our Tamil language. But people like the hon. Member Sri Narayanaswami Pillai must take steps to make the language as simple as possible. As the hon. Member Sri Bhashyam said, we should use simple language. Otherwise, it will be difficult to understand the meaning of certain Tamil words.”

11-50
a.m.

SRI K. BHASHYAM :—“Sir, by ‘Nadodi’ Tamil I only meant the language of the people, the language of the market, and the language of the masses so that everybody may understand that Tamil. I did not mean to cast any aspersion on the language at all. I want the language to be understood by all people, not only by Tamils, but also by Malayalis, Kannadigas, etc. My ambition is that it should be known to all people and not only to a particular section.”

* SRI A. M. ALLAPICHAJ :—“Sir, I quite agree with this view. The Government are determined to adopt this language in course of time. The whole burden now lies on my Tamilian friends, before Tamil becomes the State language, to make their best endeavour and see that some method is adopted by which the

[Sri A. M. Allapichai]

[26th March 1955]

language is understood by all people. We must throw a challenge to the Tamil pandits if they cannot move with the spirit of the time. If they do not adjust themselves to the changing circumstances, the Legislature will have to give them direction. The language that is spoken in the Legislature must become the ideal language."

SRI N. ANNAMALAI PILLAI:—"கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, தமிழ் மொழி ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டுவரவேண்டும் என்பதைப்பற்றிய பிரச்சனைகள் இப்பொழுது சுதந்திரம் வந்தபிறகு ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் அந்தந்த தாய் மொழியிலேயேதான் விவகாரங்கள் நடைபெறவேண்டுமென்று ஏற்கனவே திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கத்தில் அரசியல் நிறுபணம் செய்யப்பட்டது. பதினைந்து வருஷங்களுக்கும்ளாக அரசியல் சட்டத்திலே ஆங்கில மொழி அகற்றப்படவேண்டுமென்று திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது 5 வருஷ காலம் கழிந்துவிட்டது. பதினைந்து வருஷ காலம் கொடுத்து அதில் 5 வருஷம் கழிந்துவிட்டது. ஆறாவது வருஷமும் ஆரம்பமாகிவிட்டது. இன்னும் பத்து வருஷ காலத்தில் ஆங்கில மொழியை அகற்றவேண்டும். ஆகையால் இப்பொழுது இந்த நிலைமை நீடித்தால் ஆங்கிலம் ஒழியவேண்டும். தாய் பாஷை ஆட்சி மொழியாகவேண்டும் என்பது பகல் கனவாகத்தான் முடியும். நம்முடைய இருந்த சில நாட்களுக்கு முன் ஆந்திரர்கள் பிரிந்து தெலுங்கிலேயே எல்லா நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. எல்லா நடவடிக்கைகளையும் தெலுங்கிலேயே ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஆதலால் தமிழர்களாக பிறந்த நாம் தமிழிலேயேதான் ஆட்சியை நடத்தவேண்டும். இந்த விஷயத்தில் எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. நம் தாய் மொழியில் நாம் பேசுவதற்கு, நாம் ஆட்சி நடத்துவதற்கு என்ன சங்கடம் இருக்கிறது. எதற்காக இவ்வளவு கஷ்டப்படுவேண்டும் என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை.

"ஆனால் எனது நண்பர் அவசரப்பட்டு ஜில்லாக்களில் பரிட்சார்த்தமாக கொண்டுவரவேண்டும் என்ற தீர்மானத்தைப் பார்த்தால் எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மயக்கம்தான் வருகிறது. உள்ளத்தில் ஒரு கிறுகிறப்பு ஏற்படுகிறது. எதற்காக இவர் இப்படிக்கேட்கிறார். ஒரு ஜில்லாவிலும் இரண்டு ஜில்லாவிலும் மூன்று ஜில்லாவிலும் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொல்வதற்கு என் நா கூசுகிறது. நமக்குள்ளே பேசிக்கொள்வோம். நாமே தமிழிலே ஆட்சியை நடத்துவோம் என்று சொல்வதற்கு என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது. இதற்காக தாய் பாஷையில் நடத்துவதற்கு என் மூன்று ஜில்லாக்களில் மாத்திரம் கொண்டுவரவேண்டும். எல்லா ஜில்லாக்களிலும் தாராளமாக நடத்தலாமே. நண்பர் கஜபதி நாயக்கர் கேட்பது எப்படி இருக்கிறதென்றால் அந்த காலத்திலே மகாபலி சக்ரவர்த்தியை மகாவிஷ்ணு வாமன அவதாரமெடுத்து மூன்றடிமண் கேட்டமாதிரியாக இருக்கிறது. முதல் அடி ஆகாயத்திலும் இன்னொரு அடி பாதாளத்திலும், மூன்றாவது அடி தலையிலும் வைத்தாராம். அது மாதிரியாகவே நம்முடைய கஜபதி நாயகர் அவர்களும் முதலில் மூன்று ஜில்லாக்களுக்கும் தமிழ் ஆட்சி மொழி வரவேண்டுமென்று சொல்லி, பிறகு எல்லா ஜில்லாக்களிலும் வரவேண்டும் என்று சொல்லுவார்களபோலும். ஸ்ரீ கஜபதி நாயகர் கொடுத்த தீர்மானம் அப்படிதான் இருக்கிறதென்று நினைக்கிறேன். முதலில் மூன்று ஜில்லாக்களில் மட்டும் வைத்துவிட்டால் பிறகு தானாக மற்ற ஜில்லாக்களிலும்கொண்டு வந்து விரிவார்கள் என்று நினைக்கிறார்கள். முதலில் அவர்கள் தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும். மொத்த ஜில்லாக்களிலும் தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாகக்கொண்டு வருவதற்கு வற்புறுத்தவேண்டுமென்பதை தவிர மொழிநாயகர் இரண்டு ஜில்லாக்களுக்கும், மூன்று ஜில்லாக்களுக்கும் கொண்டு வருவதில் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால் அவருடைய தீர்மானத்தை கட்டாயம் வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்."

26th March 1955]

SRI V. CHAKKARAI CHETTY :—“ மகாவிஷ்ணுதான் தலையில்
காலே வைத்தாரா ? ”

SRI N. ANNAMALAI PILLAI :—“ எனது பழைய தலைவர்
ஸ்ரீ சக்கரைச் செட்டியார் அவர்கள் ஏதோ கேட்கிறார். இந்த தமிழ் நாட்டில்
தொழிலாளர் இயக்கம் ஒன்று இருக்கிறதென்றால் அதற்குக் காரணம் நமது
மதிப்பிற்குரிய தலைவர் சக்கரைச் செட்டியார்தான் காரணம். இந்நாட்டில்
இன்னும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஓரளவு இருக்கிறதென்றால் அதுவும்
ஸ்ரீ சக்கரைச் செட்டியாருடைய உழைப்புதான் காரணம் என்று நான்
சொல்லுவேன். நான் ஏதோ கதையைத்தான் சொன்னேன். ஸ்ரீ கஜபதி
நாயக்கர் சொல்லுவதுபோல் மூன்று ஜில்லாக்களில் மட்டும் ஆரம்பிப்பது
சரியல்ல. ஆகையால்தான் எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் கொண்டு
வராமல் இம்மாதிரியாக சில ஜில்லாக்களுக்கு மாத்திரம்கொண்டு
வருவதில் பிரயோஜனமில்லை என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.
கனம் மந்திரி அவர்களும் காலையில் ஒரு கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கையில்
சொன்னார் என்று நினைக்கிறேன்? நண்பர் கஜபதி நாயக்கர் அவர்கள்
கேட்டதுபோல் அல்லாமல் அரசாங்கம் எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் தமிழ்
ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டு வருவதற்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள்
என்று நினைக்கிறேன். இதுமாதிரியாக மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள்
இருக்கின்றன. இதோ காலவரை இருக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்
கொள்ளுகிறார்கள். ஆகவே எல்லா ஜில்லாக்களிலும் தமிழ் எப்போது
முழுக்கப்படும் என்பதுதான் இப்பொழுது எல்லோருக்கும் இருக்கும்
அவா: மலையாளத்தில் பேசுகிறவர்களும் கன்னடத்தில் பேசுகிறவர்களும்
மிக குறைவாகவே இருக்கிறார்கள். மலையாளிகளுக்கு மலையாளத்தையும்
கன்னடியர்கள் கன்னடத்தையும் பிரித்துக்கொடுத்துவிட்டால் எல்லாம்
சரியாகப்போய்விடுகிறது. இல்லையென்றால் அவர்களும் தமிழ்
கற்றுக்கொள்ளும் நாம் உரிமைகொடுக்கிறோம். அவர்க
ளுக்கு கற்றுக்கொள்ள ஏற்கனவே உரிமை இருக்கிறது. எதிர் கட்சி
உபத்தலைவர் டாக்டர் ஜான் அவர்கள் தமிழ் தெரியாதவர்கள் அல்ல.
அவருக்கும் தமிழ்தெரியும், தமிழை நன்றாகப் புரிந்துக்கொள்ளக்கூடிய
வர். தமிழ் ஆட்சிமொழியாக வந்தால் தமிழ் பண்டிதராகவேண்டும்
என்ற அவசியம் இல்லை. இப்பொழுது அவரே சொல்லுகிறார். அவரு
டைய கட்சிக்காரர்களெல்லாம் தமிழர்களாகவே இருக்கிறார்கள் என்று.
அப்படியிருக்கும்போது அவரும் இந்த விஷயத்தில் குறுக்கே இருக்க
மாட்டார் என்று சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது மலையாளமும், கன்னடமும்
பிரிவதாக இல்லை. அப்படியிருக்கும்போது தமிழ் நாடு உடனடியாக பிரிந்
துதான் ஆகவேண்டும். கனம் நாராயணசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்
ஆங்கிலம் இரண்டாவது மொழியாக இல்லாமல் தமிழைப்போன்று
தமிழ் மொழியுடன் சம அந்தஸ்து உள்ள மொழியாக இருக்கவேண்டு
மென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் நான் சொல்லுகிறேன். நம்முடைய
தாய் பாஷைக்குத்தான் முதலிடம் ஆங்கிலத்திற்கு இரண்டாவது இடம்
கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறேன். என்ன இருந்தாலும் ஆங்
கிலம் பக்கத்து வீட்டு பிள்ளையாக இருக்கவேண்டுமென்பதை தவிர சொந்த
வீட்டு பிள்ளையாக இருக்கக்கூடாது என்று அவர்களை கேட்டுக்கொள்ளு
கிறேன்.

“ சாதாரணமாக இப்பொழுது பேசுவதெல்லாம் ஒன்றும் கடுமையான
தமிழ் இல்லை. ஆனால் நண்பர் கஜபதி நாயக்கர் நீட்டி இலக்கணமாக
பேசவேண்டுமென்று சில வார்த்தைகளை உபயோகித்தால் யாருக்கும் புரி
யாதுதான். பாம்பு வந்தது என்றால் சாதாரணமாக எல்லோருக்கும்
புரியும். ஆனால் உறக்கப்படும் வந்தது என்று சொன்னால் யாருக்கு
என்ன புரியும். ரொம்பவும் மோசமாகத்தான் இருக்கும். “ உறக்கப்பட
மேல் வளர்ந்த பெரிய பெருமானரங்க ” என்று திருப்புகழில் இருக்கும்
வார்த்தையையெல்லாம் போட்டால் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும்.
ஆதலால் எல்லோரும் புரிந்துக்கொள்ளும்படியான பாஷையில் பேசினால்

[Sri N. Annamalai Pillai]

[26th March 1955]

அதுவே போதும். அதைத்தான் ஸ்ரீ பாஷ்யம் அவர்களும் வற்புறுத்துகிறார் என்று நினைக்கிறேன். ஆதலால் நண்பர் கஜபதி நாயக்கர் அவர்களும் இதை முக்கியமாக கவனிக்கவேண்டும். நமது அரசாங்கம் தமிழை ஆட்சி மொழியாவதற்கு வழி பண்ணுவார்கள். உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வார்கள். ஆதலால் கஜபதி நாயகர் அவர்கள் அவர்களுடைய தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.”

SRI A. SUBRAMANYAM :—“ இப்பொழுது நண்பர் அண்ணாமலைப் பிள்ளை அவர்கள் புண்ணுவார்கள் என்று பேசுகிறார்களே, அது நல்ல தமிழா? மிகவும் மோசமான தமிழாயிற்றே. ஸ்ரீ அண்ணாமலைப் பிள்ளை தான் பேசுவதற்கே இவ்வளவு சங்கடம் இருக்கிறது. பாக்கி சில பேருக்கு ரொம்ப கொச்சைத் தமிழாக இல்லாமல் சாதாரணமாக பேசக்கூடிய அளவுக்கு எல்லாரும் புரிந்துக் கொள்ளக்கூடிய அளவிற்கு நல்ல தமிழாக இருந்தால் மிகவும் நன்றாக இருக்குமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர் பேசுவதற்கும் நான் பேசுவதற்கும் இவ்வளவு சங்கடம் இருக்கிறது. நண்பர் கஜபதி நாயக்கர் அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை இப்பொழுது வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டால் பிறகு எல்லா ஜில்லாகளிலும் தமிழை ஆட்சி மொழியாக்குவதற்கு நமது சர்க்காரே ஏற்பாடு செய்வார்கள். ஆதலால் அதை வாபஸ் பெற்றுக்கொள்ளும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

*** DR. V. K. JOHN :—**“ Mr. Chairman, I am obliged to the mover of the resolution for the opportunity given to me to say a few words on this controversy of languages which is now assuming a particular shape in this House as well as in the other House. There is an agitation now that speeches should be in Tamil and that those who cannot understand Tamil need not understand it.

(At this stage, the Deputy Chairman occupied the Chair.)

“ As a lawyer and student of the Constitution, I think I should explain to the House and through this House to the public at large certain provisions of the Constitution which are mandatory and which we cannot get rid of. The first provision to be embodied in the Constitution regarding languages is contained in Article 343. Article 343 (1) of the Constitution provides that the official language of the Union shall be Hindi in Devanagari script. There is also a proviso to the effect :

‘ Notwithstanding anything in clause (1), for a period of fifteen years from the commencement of this Constitution, the English language shall continue to be used for all the official purposes of the Union for which it was being used immediately before such commencement.’

Then, Sir, there is another provision in Article 344 to the effect :

‘ The president shall, at the expiration of five years from the commencement of this Constitution and thereafter the expiration of ten years from such commencement, by order constitute a Commission which shall consist of a Chairman and such other members representing the different languages specified in the Eighth Schedule as the President may appoint, and the order shall define the procedure to be followed by the Commission.’

26th March 1955] [Dr. V. K. John]

I hope, Sir, this Commission will be constituted soon because it is over five years since the Constitution came into force. Then, regarding the regional languages, Article 345 makes a definite provision. It says :

‘ Subject to the provisions of articles 346 and 347, the Legislature of a State may by law adopt any one or more of the languages in use in the State or Hindi as the language or languages to be used for all or any of the official purposes of that State.

We must note the words ‘ any one ’. Now when that law is passed, the President under Article 347 must be satisfied and then he may direct that such language shall also be officially recognized throughout that State or any part thereof for such purpose as he may specify. So, a language can become an official language only when the Legislature by law enacts that that language shall be the official language. And I may tell you, Sir, that if a Bill is introduced in this House—of course, it must also be introduced in the Assembly—providing that Tamil shall be the official language of the State which includes as it does now Tamilnad, Malabar and Karnataka, I would be the first person to support that Bill, provided, of course, there is a common script for all the three main languages of the State. A common script is very easy of adoption between Tamil and Malayalam because the script in Malayalam is almost the same as the script in Tamil. In Malayalam there are 56 alphabets as against some thirty in Tamil. There can be a common script for all the languages spoken in India. Subject to that, I would support any move that Tamil should be the official language of the State, though it consists of Malayalam and Kannada-speaking areas also. My reason for supporting this move is this. I am not of course a linguist. But as far as my investigations go, Tamil is certainly as good as any other language in use in our country, not excluding Hindi, Bengali and in fact all the fourteen languages mentioned in the Eighth Schedule of the Constitution of this country. It is an ancient language, a very cultured language and it is a language which if spoken by more people could easily become the *lingua franca* of India. Sir, I have spoken many times in this House against linguism. I am against it. I am of opinion that we must have a big State in the South of India, a State as big in its size as the Uttar Pradesh is to-day. It is that State that rules us to-day. We should not allow it. When we want a big State, we have become smaller by the partition of the Madras State. We must now draw a line of demarcation covering Mysore, Travancore-Cochin and Madras and constitute the whole area into one State having 50 to 60 million people. If then we should have a regional language for that State, I would certainly prefer Tamil as its regional language. Sir, in Britain you have got three languages, viz., the Scotch, Welsh and English; and in Ireland, you have Irish also. But what is the official language of Great Britain? It is English. Because English is much more developed than either Scotch, Welsh or Irish, we have English as the official

[Dr. V. K. John]

[26th March 1955]

language of Great Britain. Although some narrow-minded people would like to have self-rule and would like scotch to be the official language for Scotland and Welsh to be the official language for Wales, English being more developed than either Scotch or Welsh is the official language throughout Great Britain. The Scottish and Welsh people accepted English as the official language of Great Britain. They considered themselves members of the same nation. All offices are open to them and perhaps Scotchmen are more in service than Englishmen in Great Britain and in other parts of the world where Britain rules.

“ If there are three languages and if you talk of a regional language, then you must find out the best of the three languages. Surely Tamil is the best and the most ancient language. It has got a better literature than Malayalam or Kanarese. I would not even refer to the large number of people who speak in Tamil. On the merits of the case and on account of its great literature and because of its being the most ancient language, I would support a Bill under Article 345 providing for Tamil to be the official language of the State. Now, Sir, there is hardly any difference of opinion between Tamil and Malayalam. Word for word and cent per cent, Malayalam is a dialect of Tamil. But you can't say the same thing with reference to Kanarese and Tamil, where only 50 per cent of the words are common. But that does not prohibit anybody from talking or learning these languages in schools or colleges. But we are concerned with the official language. Just as English is the official language of Great Britain, Tamil could be the official language of the South. But this kind of resolution does not in any way solve the problem.

“ We must remember certain things about language. Language is not a hereditary thing at all. Your child must learn the language from you. If the child is born in Bengal, he will pick up Bengali. He does not begin to speak in Tamil. A child born in Tamilnad begins to speak in Tamil. If the child is born in England, it talks English. Diseases may be hereditary. Appearances may be hereditary. Intelligence may be hereditary. But language is not hereditary. You have to learn the language. What is the purpose of language? The purpose of language is to be the medium of communication. I must understand somebody and that somebody must understand me. I must make myself understandable to him. That is made possible by language. If both of us talk in language known to both of us, then we would make ourselves understood by each other.

“ I am surprised, with due deference to many friends here in this House, that they out of their feeling for Tamil language, talk in Tamil when so many of us in this House do not understand it. What is the purpose of addressing the House in Tamil when there are a large number of members not knowing Tamil? If we take a census of the Members in the House and the language they know,

26th March 1955]

[Dr. V. K. John]

we would find that a large majority of members know English. Many of my Malayalee friends, because they have not been here in Madras as myself, are not able to understand Tamil correctly. Besides there are our Kanarese friends who do not know Tamil. Why should you talk in Tamil when you know English? That is what I am not able to understand. I can understand one talking in Tamil when he knows only Tamil and not English. I can understand Mr. Annamalai Pillai talking in Tamil because even though he may probably understand English, he cannot talk in English. He can talk in Tamil and he is bound to talk in Tamil. But I cannot understand why my friend Mr. T. M. Narayanaswami Pillai or Mr. Gajapathy Nayagar should talk in Tamil when they know English quite as well as Tamil? Why should they talk in Tamil in this House, as it is at present constituted? That is not the way to advance the cause of language. There should not be any feeling that you are deliberately doing this. But in fact you are deliberately doing this and talking deliberately in Tamil which other hon. Members in the House cannot understand, only to spite us. We are all brethren, Sir. We must talk in the Council in a language which a majority of Members could understand, viz., in English."

* SRI T. M. NARAYANASWAMY PILLAI :—" On a point of personal explanation, Sir. It was not at all to spite anyone I talked in Tamil. I can assure the Deputy Leader of the Opposition that I chose to speak in Tamil not at all with a view to spite others who do not know English. On the contrary it is only to show that Tamil language could be used as a language of administration, I spoke in Tamil. The only difficulty which could be urged was that the Tamil language of the ancient thought could not be applied for official purposes. My hon. Leader, Dr. John himself has said that Tamil contains one of the best literature possible, and that it is an excellent language that could be used for official purposes. It was only to show that Tamil could be made the language of administration, I chose to speak in Tamil. Let me make this clear that I did not want to spite anyone."

* DR. V. K. JOHN :—" I am obliged to my friend Mr. T. M. Narayanaswami Pillai for saying that the object in his talking in Tamil was to prove that it was practicable to make Tamil as the official language, and not to spite others. But everybody knows that Tamil could be made the official language. In fact, if I want to speak in Malayalam, I could very well do so. But then many of my friends cannot understand me. That is why I say, in this House, composed as it is, it is better for hon. Members to talk in a language which a majority of us know, viz., in the English language. In fact that was why Mr. Ummer Koya, has never spoken in Malayalam. Even though it is his mother-tongue, he talks only in English so that all can understand him."

[26th March 1955]

DEPUTY CHAIRMAN :—“ The hon. Member Sri T. M. Narayanaswami Pillai has said that it was not his object to spite others by talking in Tamil.”

* DR. V. K. JOHN :—“ I do not want to mention any more names. What I say is, let Government bring in a Bill saying that the official language of the State shall be Tamil. But that you have not done. You cannot make Tamil the official language by speaking in Tamil, when others in the House cannot follow. I may suggest to my friends both in the Council and in the Assembly to learn all the languages, so that they can at least understand them, even though they may not be able to talk in those languages. I never objected to an hon. Member only knowing Tamil, speaking in Tamil. But I am objecting to a person who talks in Tamil when he knows English equally well. One must move in this matter with understanding. We are all brethren. I may try to persuade my Malayalee friends that Tamil language should be adopted as the official language in the interest of the State. It is in their interest. Tamil is spoken by the large majority of people in this State. Certainly Tamil is a senior language when compared to Malayalam. But let us not develop language affinity, as is being done now, by certain members talking in Tamil even though they know English. It is not good. As I said before, I can understand an hon. Member knowing Tamil only and not knowing English, talking in Tamil. I only say let us not tackle the ‘language problem’ in this way, by moving resolutions and motions in the other House and in the Council. Bring in a Bill under Article 345. Tamil is undoubtedly the senior and more superior of the three languages and is fit to be the official language of this State. I will support if such a Bill comes. Then those Members who do not know Tamil, will try to learn Tamil when they come to this Assembly or Council. I myself will learn it. In fact everyone should learn Tamil when it becomes the official language of the State, just as English has become the official language of Great Britain even though there are three languages, viz., Welsh, Scotch and English, in Great Britain. Therefore, I would suggest to my friends to bring in a Bill under Article 345 to make Tamil the official language of the State. Then we might say to our Malayalee and other friends to learn the Tamil language also as it has become the official language.”

“ There is also another aspect to this question. We are a nation. We must have a national language. Under the Constitution, Hindi would become the national language, fifteen years after the commencement of the Constitution. I welcomed it. It may be a difficult thing. But we must make an attempt. There is a movement in South India that we must not learn Hindi. I say it is very unwise to do so. You must either amend the Constitution or learn Hindi which is the national language. Formerly, years ago, a century ago, English was introduced and one section

26th March 1955]

[Dr. V. K. John]

of the community—I do not mind mentioning the name of that community—the Brahmans studied English. They qualified themselves in that language and passed examinations and came up with the result the non-Brahman movement came and created a communal division in this State. It is a wrong thing to do. Now the agitation is that the non-Brahmans should not learn Hindi. If they did so, they will be in the same hard position as they were before. A few years later there will be a movement to cut away South India from the North because all the jobs and other things will be taken away by Brahmans. That again would be a wrong thing to do. We must try our very best, in my humble opinion, to learn the Hindi language. Especially our younger generation should learn the Hindi language and, if possible, we can make it the official language of the State. I say only if possible. If it is not possible then make the Tamil language the official language. But if it is possible Hindi should be made the official language of the State like every other State because we want to be a nation. We should not think that we in the South are an independent State. We want to have correspondence with other States, we want to send our men to Parliament. How can we send our men to Parliament unless we learn Hindi because that will be the language spoken in the Lok Sabha and the Rajya Sabha after some years. (An hon. Member: Even now Hindi is spoken there.) Therefore, I would suggest and strongly suggest that the Government should make up their mind about this language controversy, and say of the three languages, English, Tamil and Hindi, which they are going to adopt as the official language. If the Government make up their mind that Tamil should be the official language, that does not prohibit anybody learning Malayalam or Kannada, and talking in those languages. If the choice is left to me I would say Hindi should be the official language and that it should be taught at school. We are a big nation and we must have a national language. English language is an international language and I would even prefer that language being adopted as the national language. We should not hold a narrow view that because English was first spoken in England and Englishmen conquered us and ruled over us, we should not have English as the official language. English is not the language of the Englishmen alone now, it is the language of many people, Americans and others. All over Europe and even in Russia English is taught at schools. But we need not call it the official language of India. We can learn it for national and international purposes. But the one thing we must remember is this. When we learn a language we must learn the best language which can give us advanced ideas in science, literature, economics and in many other things. Now our languages are not developed. That must be admitted. Tamil is not so well developed as English is. But I am sure that in course of time, say in hundred years or fifty years, Tamil can be developed. So also Hindi is not so well developed as English. It can develop only in course of

[Dr. V. K. John]

[26th March 1955]

time. So what I would suggest is that our boys should be compulsorily taught three languages at school. At least the official regional language and English should be taught compulsorily. If Tamil were to be the official State language, teach Tamil in all schools, even including Malabar and South Kanara. There is nothing wrong in boys learning this language. They are allied languages, Malayalam, Kannada and Tamil. But I would prefer that the script should be the same for all languages in India. For Hindi, although it is given in the Constitution that the script should be of the Devanagiri type, I would rather prefer the Roman script, for, if it were in Roman script even foreigners can learn our language and our language may become a world language. Somehow they have provided that the script should be the Devanagiri script. It does not matter. We can change the Constitution and have Roman script instead.

“ Therefore, Sir, I ask, why bring in this language controversy now, without introducing a Bill and passing it into law, that the official language of the State should be Tamil. Why should we force that language in the Legislature and Government without passing a legislation to that effect? I think it is a wrong thing to do. Let us first of all introduce a Bill and pass it into law. Let us go according to the Constitution. If such a Bill were to be introduced I would certainly support it. After we pass the Bill into law, let us say, ‘ this is our official State language. You people who do not know the official State language ought to study it, because we are going to speak in Tamil. Then everybody, even people who can speak in English and other languages, will speak in Tamil.’ The correct method to follow in this matter is therefore to bring in a Bill first according to the Constitution. I, therefore, submit that this resolution, even as my hon. Friend, Sri Annamalai Pillai pointed out, should be worded in a different way. Why should this be confined to Chingleput, North Arcot and South Arcot alone? Why should it not be extended to all the districts of this State? Why should he not use his influence and see that this language is extended to Malabar and South Kanara also? The hon. Member Sri Annamalai Pillai was very vehement and even asked the mover of the resolution to withdraw the resolution and bring in another to cover all the districts. I quite agree with him. After all the language of a State should be the language known to the majority of people. After all as was pointed out, language is a means of communication and the official language of a State should be one which is known to the majority of the people. The mover of the resolution has got an excellent principle underlying his motion. He appears to think that the proceedings which affect a large number of people should be conducted in the language known to the people, that is in Tamil in Tamil districts, Malayalam in Malayalam district and Kannada in Kanarese districts. But when we make Tamil as the State language, then all the proceedings should be conducted in Tamil and it should be taught in other parts of the

26th March 1955] [Dr. V. K. John]

State where Tamil is not spoken. I would, therefore, submit to the hon. Mover of the resolution to withdraw his present resolution and bring in a more comprehensive one. I would advise him rather to bring in a Bill to make Tamil the official language. Then we can transact our business in Tamil. But at the same time we should see that we do not create prejudices in other people's minds who are non-Tamilians by saying: 'I will only talk in Tamil though I know English. You need not understand. You can get out of the House.' That should not be the attitude when English is understood by a large majority of Members in this House. Even the hon. Member Sri Annamalai Pillai can understand English. Then why should we not talk in English? When we have the official language as Tamil, then the burden is shifted on to others who do not know Tamil, to learn Tamil. Have tutors to teach those who do not know Tamil. I would even ask the Government to appoint tutors to teach the official language to hon. Members coming into the Legislature."

DEPUTY CHAIRMAN:—"Do you mean to suggest that teachers should be appointed by Government to teach Tamil to hon. Members."

* DR. V. K. JOHN :—"Yes, Sir, because we are going to make Tamil the official language. It does not take much time to learn a language. Actually people coming to Madras State from other States learn Tamil easily, because Tamil is the language spoken here. That stage we reach only when we pass a law that Tamil should be the official language. Till that time I would ask my friends who are enthusiastic in pushing Tamil as the official language—I use the word 'push' in quotation—to go slow. Do not offend or create a sort of prejudice in others who do not know Tamil. Let us go slow. In this connexion I would appeal to my Malayalee and Kannadiga friends to study this question. We want to have an official language. We cannot have a large number of official languages even though under the Constitution you can have more than one language as the official language. From every point of view, I am sure, Tamil should be the official language of this State. I am quite sure if you put it sympathetically to them, they will understand and support you. Now, you are trying to force Tamil by speaking in Tamil which some people do not understand. Let us go slow. Not slow, let us go quick. But let us go in order in accordance with the provisions of the Constitution. This is my submission, Sir, and I hope by speaking in the manner I did, I have not offended anybody. I thought as a student of Constitution and as a lawyer member of this House, I was under an obligation to explain the principles of law in the Constitution to the House. I would strongly appeal again to those who want to push forward Tamil language to bring in and support a Bill, and not force it by speaking in Tamil which some of the people do not understand, because Tamil is still not the official language.

12-30
p.m.

[Dr. V. K. John] [26th March 1955]

I hope, Sir, in very quick time we will pass that Bill into law and that Tamil will be the official language of this State which consists of three component parts."

SRI K. BHASHYAM :—" Sir, I move for closure. Rule 78 of the Rules of Procedure of the Madras Legislative Council reads :

' (1) At any time after a motion has been made, a member may move ' that the question be now put ', and unless it shall appear to the Chairman that such motion is an abuse of the rules of the House or an infringement of the rights of reasonable debate, the question 'that the question be now put' shall be put forthwith and decided without amendment or debate.

' (2) When the motion " that the question be now put " has been carried the question on the particular motion, the debate on which has thus terminated, shall be put and decided without amendment or further debate.'

We have discussed the matter for more than one hour last time and for nearly two hours this time. I think the subject has received all attention. I, therefore, move that the question be now put. Under the rules, it means the mover has got no right of reply."

* **DR. V. K. JOHN** :—" May I suggest, Sir, that as this is an important matter and has assumed a very important form now the discussion may be continued."

MR. CHAIRMAN :—" The Hon. Minister may reply now. The mover of the resolution will then reply to the debate. The motion will then be put to vote."

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—" கனம் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது விவாதிக்கப்படுகின்ற தீர்மானத்தின் அடிப்படைக் கருத்தைப்பற்றி எவ்வித ஆட்சேபணையோ, அபிப்பிராய பேதமோ எந்த அங்கத்தினருக்கும் இல்லை. தாய் மொழியில் ஆட்சி நடைபெற வேண்டுமென்பதை யாரும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய கொள்கையே. ஆனால் பல மொழிகள் பேசுகின்ற ஒரு ராஜ்யத்திலே ஒரு மொழியை அரசாங்க மொழியாக்க வேண்டியிருக்கின்றது. நம்முடைய தேசத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தேசத்தினுடைய அரசியல் அமைப்பு ஐக்கிய முறையில் இருக்கின்றதென்பதை எதிர்க்கட்சி உப தலைவர் அவர்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. இந்தியாவுக்கெல்லாம் ஒரு அரசாங்க மொழியாக ஹிந்தி மொழி கூறப்படுகின்றது. அது தேசத்தில் பெரும்பான்மையோர்களால் பேசப்படுகின்ற மொழி. ராஜ்யங்களுக்கெல்லாம் அந்த ஹிந்தி மொழி அரசாங்க மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்லுகின்ற அபிப்பிராயத்தை நாம் எக்காலமும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் காண்ஸ்டிடியூஷனில் இடமிருக்கிறது. இந்திய ராஜ்யமானது பல ராஜ்யங்கள் சேர்ந்து இணைக்கப்பட்டதாகும். அது ஒரு ஐக்கிய முறை. அதன்படிதான் நடந்து வருகிறது. மத்திய அரசாங்கம் அல்லாத ராஜ்யங்களுக்கெல்லாம் இந்திய தேசத்தின் அரசாங்க மொழி ஹிந்தி மொழி. அது ரொம்ப சரியானது. அதற்குச் சட்டமும் இருக்கிறது. ஆனால் ஒவ்வொரு ராஜ்யத்திலும் பெரும்பாலோர் பேசுகின்ற பானைகளை வேறு. அதனால் பெரும்பாலோர் இதை எதிர்ப்பார்கள். நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தமட்டில், அரசாங்க மொழியாக ஹிந்தியைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான். அப்படி ஹிந்தியைக் கற்றுக்கொண்டால் நமக்குரிய பங்கை நாம் அனுபவிக்க முடியும். ஹிந்தியைக் கற்றுக்கொள்வது ஒரு விஷயம். ஆனால் அந்த மொழியைக் கொண்டு நம்முடைய ராஜ்யத்தை நடத்துவது வேறு விஷயம். நம்முடைய ராஜ்ய விவகாரங்களை நம்முடைய தாய் மொழியில் நடத்தினால்தான் நாம் பலனடைய முடியும். அதை உணர்ந்து காண்ஸ்டிடியூஷனில் 345 ஆர்டிகி

26th March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

விலும், மற்றவைகளிலும் அதற்கு இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய ராஜ்யத்திலே இந்த பிரச்சனையையெல்லாம் எப்படி எப்பொழுது நடத்துவது என்பதைத்தான் நாம் இப்பொழுது கவனிக்கவேண்டும்.”

DR. V. K. JOHN :—“ I think the Hon. Minister knows Article 345 of the Constitution. The Article reads :

“ Subject to the provisions of Articles 346 and 347, the Legislature of a State may by law adopt any one or more of the languages in use in the state or Hindi as the language or languages to be used for all or any of the official purposes of that State.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ That is exactly what I said, Sir. There is option under the Constitution. So far as I am concerned, I can never agree to have any other language as the official language of the State, than the regional language.

“ இப்போது சுதந்திரம் வந்த பிறகு, ஆட்சி மொழியை எப்படி அமைக்கலாம் என்பதுதான் பிரச்சனையாக இருந்துவருகிறது. அதைப் பற்றி கவனம் செலுத்தி வருகின்றோம். நான் முன்பே சொன்னேன், இதையெல்லாம் பிரச்சனையாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாமென்று. ரொம்ப நாளாகவே, அதாவது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியிலேயே கிராமங்களைப் பொறுத்தமட்டில் அங்கெல்லாம் எல்லா நடவடிக்கைகளும் தமிழிலே தான் இருந்து வந்திருக்கின்றன. இதையெல்லாம் நான் கிராமங்களில் சென்று பார்த்திருக்கின்றேன். அங்கேயுள்ள முன்சீபு, கணக்குப்பிள்ளை ஆகியோரும் நில ரிக்கார்டுகள், மற்றுமுள்ள ரிக்கார்டுகளையெல்லாம் அன்றி விருந்தே தமிழில்தான் எழுதி வந்திருக்கின்றார்கள். அதேபோல் கிராமங்களுக்குத் தாசில்தார், ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் முதலானவர்கள் வருவது, வியாபாரம் செய்யப்படுவது போன்ற கணக்குகள் எல்லாம் தமிழில்தான் இருந்து வந்திருக்கின்றது. இதெல்லாம் ஒரு கொள்கையளவிலேயோ, அல்லது ஒரு பிரச்சனையாகவோ அன்று கொள்ளவில்லை. சௌகரியத்தை உத்தேசித்து அப்பொழுதே கிராமங்களில் பிராஜனப் படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே இதை இன்னும் வற்புறுத்தக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம். இந்தச் சட்டசபையில் தமிழில் பேசுவதைப்பற்றி கனம் எதிர்க்கட்சி உபதலைவர் ஆட்சேபிக்கவில்லை என்று சொன்னார்கள். நாங்களுக்கும் இப்போது பெரும்பாலும் தமிழில்தான் பேசி வருகின்றோம். பேசுவது எல்லோருக்கும் முடியும். தமிழிலேயே பேசுகின்றபோது, நாங்களும் தமிழிலேயே பதில் பேசுகின்றோம். கேள்வியை தமிழில் கேட்டால், நாங்களும் தமிழிலேயே பதில் சொல்லுகின்றோம். தவிர, பெரும்பாலும் தமிழ் பேசப்படுகின்ற விஷயங்களானால், நாங்களும் அதற்கு தமிழிலேயே பதில் சொல்லுகின்றோம். சாதாரணமாக ஆங்கிலத்திலே சொல்லுகின்றோம். சிலர் தமிழிலே பேசுகின்றார்கள். அவ்வாறு பேசுவது பிறருக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே அது ரொம்பத் தவறு என்று கனம் எதிர்க்கட்சி உபதலைவர் அவர்கள் சொன்னார்கள். எது எப்படி என்பது டிரெஷரி பென்னியிலுள்ள எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகின்றேன். எப்படித் தமிழிலே பேசுவதை புரிந்துகொள்ள முடியாமல் ஒரு சிலர் இருக்கிறார்களோ, அதைவிட அதிகம்பேர் ஆங்கிலத்திலே பேசினால், ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தாலும் சரிவர புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்கள் அதிகம் பேர்கள் இந்தச் சபையில் இருக்கின்றார்கள். நான் அவர்களைப்பற்றிக் குறை கூறுவதாக நினைக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். உண்மையை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். எதையும் புரிந்துகொள்ளாமல் நாம் முன்னேறிவிட முடியாது. அதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். இப்போது நான் சொல்லுவதை தவறுதலாக நினைக்கக்கூடாது. கனம் அண்ணாமலைப் பிள்ளை அவர்கள் சற்றுமுன் எதிர்க்கட்சி உபதலைவர் அவர்கள் பேசியதை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆங்கிலம் பேசுவதை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் தமிழிலே

[Sri M. Bhaktavatsalam]

[26th March 1955]

பேசுவதைத் தவறு என்று சொல்வது சரியல்ல என்று நான் நினைக்கின்றேன். நம் அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரேமாதிரியாகத்தான் நடந்து கொண்டு வருகின்றது. ஆனால் பத்திரிகையில்தான் ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒரு மாதிரியாக எழுதப்பட்டு வருகின்றது. ஒரு நாள் ஒரு பத்திரிகையில் 'இன்று தமிழ் சரிந்து விட்டது' என்று வெளியிடப்பட்டிருந்தது. என்ன சரிந்து விட்டதோ தெரியவில்லை. இது என்னத் தமிழோ? யார் சரிந்து விட்டார்களோ தெரியவில்லை. இம்மாதிரியாக ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒரு கொள்கையாக எழுதப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்தமட்டிலும், என்னுடைய சகாக்களைப் பொறுத்தமட்டிலும் இதிலே ஒன்றும் அர்த்தமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவ்வாறு நாங்கள் எதையும் மாற்றிக்கொள்ளவும் இல்லை. எங்களுடைய ஒரே கொள்கையை அனுசரித்துத்தான் வருகின்றோம். அதிலே மாற்றேயில்லை.

“இப்போது கனம் அங்கத்தினர் கஷ்பதி நாயகர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் தீர்மானத்தில், மூன்று ஜில்லாக்களுக்குத் தமிழை நடைமுறைக்கு கொண்டுவருவதோடு அல்லாமல், செகரடேரியட்டுக்கும் அவைளுக்கும் நடக்கின்ற போக்குவரத்துக்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலே இருப்பதற்குப் பதிலாகத் தமிழிலேயே இருக்கவேண்டுமென்று கூறப்படுகின்றது. மூன்று ஜில்லாக்களுக்கு மட்டும் வேண்டுமா அல்லது இன்னும் உள்ள எல்லா ஜில்லாக்களுமே இருக்கட்டும் என்று சொல்வது மற்றொரு பிரச்சனை. இந்தத் தீர்மானத்தை அரசாங்கம் அப்படியே அமுலாக்குவது சாத்தியமா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் தமிழிலே விவகாரங்கள் நடைபெறுவதைச் செய்தாலும் செய்யலாம். ஆனால் ஜில்லாக்களுக்கும் செகரடேரியட்டுக்கும் இடையே தமிழிலே கடிதப் போக்குவரத்துக்கள் செய்வதென்றால் இது பொதுமக்களைப் பொறுத்த விஷயமல்ல. கலெக்டரோ, என்ஜினியரோ, மற்ற ஆபீசர்களோ செகரடேரியட்டிலிருக்கும் செக்ரடிகளுக்கு எழுதும் கடிதப் போக்குவரத்துக்கள் பொதுமக்கள் சம்பந்தப்பட்டதில்லை. சாதாரணமாக, எக்ஸ்சிடியூட்டிவ் என்ஜினீர், சூபரின்டென்டென்ட் என்ஜினீர் ஆகியோர் சீப் என்ஜினீயர் அவர்களுக்கு அலுவலக விஷயங்களைத் தமிழிலே எழுதினால், அது பொதுமக்களுக்குச் சம்பந்தமில்லை. இப்போது நாம் இந்த மாதிரியான முறைகளில் அனுபவ சாத்தியமாக தமிழை ஆட்சி மொழியாக செய்ய முடியுமா என்பதைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். அவர்கள் கொள்ளக்கூடிய பிரச்சனையாக இதைக் கருதக்கூடாது. பொதுமக்களிடத்தில் பேசுவதற்கு உதவுமே ஒழிய, அனுபவ முறையில் (practical) இது இப்போது கஷ்டமாகும். ஒரு என்ஜினீயரோ, கலெக்டரோ அல்லது ஒரு அதிகாரியோ செக்ரடேரியட்டிலிருக்கும் சீப் செக்ரடரிக்கு தமிழிலே கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக்கொள்ளதென்றால் அவர்களுக்கு சாத்தியப்படாது. அந்த நிலைமையில்தான் இன்று அவர்கள் இருக்கின்றார்கள். நம்முடைய கனம் அங்கத்தினரோ சில வேளைகளில் உற்சாகமாகப் பேசுவதற்கு ஆங்கிலத்திலே பேசினால்தான் ரொம்ப எபெக்டிவாக இருக்குமென்று சொல்லி பேசுகிறார்கள். இப்படிப் பேசும்போது என் வாயிலேயே ஆங்கில சொல் தான் வருகின்றது. அதை விட்டுவிட்டு, அதிகாரிகள் எல்லாம் செக்ரடேரியட்டுக்கு தமிழிலேயே கடிதப்போக்குவரத்துக்கள் வைத்துக்கொள்வதென்றால் அது எவ்வளவு தூரம் இன்றைக்கு முடியுமென்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வதால் இன்றைக்கிருக்கும் நிர்வாக இயந்திரத்தை ஒழுங்காக நடைபெறச் செய்யமுடியுமா? திறம்படச் செய்யமுடியுமா? அப்படிச் செய்வதால் எவ்வளவுக் கஷ்டங்கள் ஏற்படும், அது எவ்வளவு தூரம் சாத்தியப்படும் என்பதையெல்லாம் கவனிக்கவேண்டும்.

“திருச்சிராப்பள்ளியில் ரொம்ப நாளைக்கு முன்னரே அதாவது 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அப்போது இருந்த அரசாங்கம் அந்த ஒரு ஜில்லாவில் மட்டும் முதலில் தமிழில் அந்த ஜில்லாவிற்குள்ளேயே கடிதப் போக்குவரத்துக்கள் நடத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் அங்குள்ள விவகாரங்களை எல்லாம் அந்தந்தப் பிராந்திய மொழியிலே

26th March 1955] [Sri M. Bhaktavatsalam]

நடத்த ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடுதான் திருச்சிராப்பள்ளியிலும், ஆந்திராவில் கீழ்க் கோதாவரியிலும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அது இன்னும் திருச்சியில் பரீட்சார்த்த நிலைமையிலேயே இருப்பது ரொம்பவும் விசனிக்கத்தக்கது. இதுவரையில் அங்கு நடைபெற்று வந்திருக்கும் முறையும் திருப்திகரமாகவே இல்லை. இன்னும் வசதிகள் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருவதாகத்தான் சொல்லப்பட வருகின்றது. அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சில தமிழ்ப் பெயர்கள் என்னால் ரூபகம் வைத்துக்கொள்ளக்கூட முடியவில்லை. சிலர் ரூபகம் வைத்துக்கொண்டு கூறலாம். ஆனால் என் நினைவுக்கு வரக் கூடியதாய் அந்த வார்த்தைகள் இல்லை. அங்கிருக்கும் கலெக்டர் தமிழர் தான். இருந்தாலும் இம்மாதிரியான புதுப் பெயர்களை எல்லாம் நினைவு வைத்துக்கொள்வது என்றால் சற்று கடினம்தான். அதைத்தவிர, மற்றொரு கஷ்டம் என்னவென்றால், திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில் ஒருவர் ஒரு ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு ஒரு அர்த்தத்தை உபயோகப்படுத்தி எழுதுவார். தென் ஆற்காட்டிலுள்ள மற்றொருவர் ஒரு அர்த்தத்தை உபயோகித்து வரலாம். இருவருக்கும் இடையே அந்த வார்த்தைக்கு அர்த்தம் புரிந்துகொள்ள முடிவதில்லை. நாம் இப்போது தமிழை நடைமுறைக்கு கொண்டுவர முயற்சிப்பதெல்லாம், சாப்பிடுவதற்கோ அல்லது மற்ற வேறு எதற்கோ அல்ல. ஒருவருக்குள் ஒருவர் அர்த்தத்தை, எண்ணத்தை கலப்பதாக வெளியிட்டுக் கொள்வதற்காகவே. ஆகவே இந்த மாதிரியான கஷ்டங்களும் ஏற்படுமென்பதை கவனிக்கவேண்டும். பிறர் வெளியிடும் கருத்தானது நாம் புரிந்துக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் அமைந்திருக்கவேண்டும். புதியதாக வார்த்தைகளை சிருஷ்டிக்கவேண்டுமென்று சிலர் கூறினார்கள். அவ்வாறு சிருஷ்டிக்கவேண்டிய அவசியமும் இல்லையென்று நான் கருதுகிறேன். சிலர் ஆங்கிலம் வளர்ந்திருப்பதாகக் கூறினார்கள். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியானது இவ்வளவு நாள் இருந்து கொண்டிருந்த காலத்திலுங்கூட, தாசில்தார், உஷூர், செரிஷ்தார் ஆகிய வார்த்தைகள் அப்படியே இருந்துகொண்டுதான் வந்தன. அவைகளுக்கு எல்லாம் புது வார்த்தைகள் சிருஷ்டிக்கவில்லை. அதையே நாமும் பின்பற்றவேண்டியதாகத்தான் இருக்கும்.

“இப்போது கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள், இந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவருவதால் பயனில்லை; சட்டம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். 345 ஆர்டிகிள்படி இதற்கு ஒரு சட்டம் செய்யவேண்டுமானால், அதை மாற்றவேண்டும். அதைத் தவிர இந்தப் பக்கத்தில் இருக்கக்கூடிய கனம் அங்கத்தினர் அண்ணாமலைப் பிள்ளை அவர்கள், இந்தத் தீர்மானம் இருக்கவேண்டியது தான்; ஆனால் மூன்று ஜில்லாக்களுக்கு என்று இல்லாமல் ஏன் எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் என்று இருக்கக்கூடாது என்று சொன்னார்கள். இப்போது சட்டம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் திடீரென்று ஒரு சட்டம் செய்யவேண்டுமானால் அது எவ்வளவு தூரம் முடியும். அதை எவ்வளவு தூரம் நிறைவேற்றலாம் என்பதைப் பற்றியும் கவனிக்கவேண்டும். இதையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளாமல் சட்டம் செய்வதால் பயனில்லை. மற்றொருவர், இப்போது இதுவரையிலுமே ஐந்து வருஷமாகிவிட்டதே, இன்னும் ஏன் தமிழ் ஆட்சி மொழி செய்யாமல் இருக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். வாஸ்தவம்தான். ஆனால் மற்றொன்று. இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் மத்திய அரசாங்கத்தார் கான்ஸ்டிடியூஷனில் பெரும்பாலோர் பேசுகின்ற ஹிந்தி மொழியை ராஜாங்க மொழியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு ஆர்டிகிள்ஸ் சட்டம் ஏற்பாடு செய்து, 15 வருஷங்களில் அமுலுக்கு கொண்டுவர வேகமாக வேலை செய்துவருகிறார்கள். வேகம் இருப்பது இயற்கை. அதைப்பற்றி நாம் குறைகூற முடியாது. பதினாந்து வருஷத்திற்குள் அமுலுக்குக் கொண்டுவர, இப்பொழுதே அவர்கள் ஆரம்பித்து நடத்திவரலாம். நாமும் அப்படி இப்பொழுதே ஆரம்பித்துவிட்டாலும்கூட, அந்தக் காலத்திற்குள் நல்ல முறையில் செயல்பாற்ற முடியுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஐயம்தான் ஏற்படு

[Sri M. Bhaktavatsalam] [26th March 1955]

கின்றது. பதினைந்து வருஷம் பொறுத்துப் பார்த்தாலுங்கூட, இந்திய அரசாங்கத்திலிருந்து எல்லாக் கடிதப்போக்குவரத்துக்களும் ஹிந்தியிலேயே வந்தாலுங்கூட, அது நமக்கு ரொம்பச் சிரமத்தைத்தான் அளிக்கும். எவ்வளவு முயன்று கற்றுலும், நம்முடைய பங்கை சரியான முறையில் அளிக்க முடியாது. இன்றுமுள்ள 10 வருஷங்களிலே அதற்குத் தயாராக மாட்டோம். ஆகவே நாம் இன்னும் காலம் கொடுக்கவேண்டுமென்று தான் கேட்கவேண்டியிருக்கும். மத்திய அரசாங்கத்திலே கான்ஸ்டிடியூஷனிலே சட்டம் செய்தாலும், நாம் இன்னும் கொஞ்ச காலம் ஆகுமென்று சொல்லி, அதுவரை நமது பங்கைக் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லி திருத்தவேண்டிதான் வரும். அப்படித்தான் கொடுக்கவேண்டியிருக்குமென்பதை மனதில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆகவே அதை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் நம்முடைய ராஜ்ய விவகாரத்தையும் பார்க்கவேண்டும்.

“அவசரப்பட்டு செய்தால், எந்தக் காரியமும் பாதிக்கப்படும். இதை நன்கு உணரவேண்டும். அப்படி நிதானமாகச் செய்யாவிடில், சிரமங்களை உண்டாக்கும். ஒழுங்காக எல்லோரும் பலனடையக்கூடிய முறையில் காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமானால் இன்னும் கொஞ்சம் அதிக கவனம் செலுத்தவேண்டும். திருச்சிராப்பள்ளியில் நடைமுறையில் எவ்வளவு தூரம் நடைபெறுகின்றது என்பதைப் பார்ப்பதற்காக முதன் முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அது எந்த அளவில் இருக்கின்றது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். அதை முதன் முதலில் நல்லமுறையில் நடைபெறச்செய்ய வேண்டும். அதுவே என்னுடைய யோசனையாகும். இப்போது இன்னும் சில ஜில்லாக்களுக்கு இதை அமுல் செய்யவேண்டுமென்று கனம் அங்கத்தினர் கஜபதி நாயகர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானம் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னும் சில ஜில்லாக்களுக்கு அல்லாமல், எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் அந்தந்தப் பிராந்திய மொழிகளிலே தமிழிலும், மலையாளத்திலும் நடத்தப் பார்க்கலாம். ஆனால் அதைத் தொடங்குவதற்கு முன் திருச்சியை முதலில் சரிப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். அதுதான் முக்கியம். அதற்கு இங்கு திருச்சியைச் சேர்ந்த கனம் அங்கத்தினர் நாயக யணசாமி பிள்ளை அவர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர் நாளை முதற்கொண்டு கொஞ்சம் இதில் விசேஷ கவனம்செலுத்த வேண்டும். நாளைக்கு நானும் திருச்சிக்குப் போகிறேன். அவரும் திருச்சிக்கு வருவார். இனிமேல் சட்டசபையும் அதிகம் இருக்காது. ஆகவே அவர் தீவிர கவனம் செலுத்தவும் வசதியாக இருக்கும். கலெக்டருடன் பேசி அதற்கு ஆவன செய்யலாம். நானும் அதுபற்றி கலெக்டருக்குச் சொல்லுகிறேன். இரண்டொரு மாதங்களில் கனம் அங்கத்தினர் அக்கறை செலுத்தி, பரீட்சார்த்தமாக சரிவர நடைபெறுவதற்கு என்ன வழிவகைகள் என்பதை முடிவு செய்தால் அதை அப்படியே அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளும். அவ்வாறு செய்யும்வரை பொறுத்திருந்து பார்த்து, பிறகு வேறு ஜில்லாக்களுக்குச் செய்யும் யோசனைப்பற்றி பார்க்கலாம். அவ்வாறு முதலில் செய்து கொண்டு, பின்னர் மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இந்த ராஜாங்க மொழியைக் கொண்டு வரமுடியுமோ அதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யலாம். ஆகவே இதையெல்லாம் பார்ப்பதற்கு இதை ஒருபடியாக வைத்துக்கொள்ளலாம். பிறகு அதைக்கொண்டு முன்னேறலாம். பிரஜைகளுக்கு, அதாவது இந்த நாட்டு மக்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்பதுதான் இந்த அரசாங்கத்தினுடைய எண்ணமும். ஆகவே அவர்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் நன்மை செய்யமுடியுமோ, அவ்வளவு தூரம் இதைப் பார்த்துக்கொண்டு நன்மை செய்யலாம். ஆகவே இந்தத் தீர்மானத்தை மேலும் வற்புறுத்தாமல், கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :—“கனம் மன்றத் தலைவர்

அவர்களே, என் மதிப்பிற்குரிய நண்பர் டாக்டர் ஜான் முதலடியாக தமிழ் ஆட்சி மொழியாகவேண்டுமென்று சட்டத்தைப் படித்தார். அதன்பேரில் திட்டங்களை வகுக்கவேண்டுமென்றார். சட்டத்தை நாமும் அறி

26th March 1955]

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

வோம். அதனை உணர்ந்தோம்; உணர்ந்துதான் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்று இந்த சட்டசபையில் ஒரு மசோதா ஏற்கெனவே கொண்டு வந்தேன். அப்போது அதனை நமது மாகாணத் தலைவர் அவர்களே தடுத்துவிட்டார்கள். ஆயினும் அது இப்பொழுதும் உயிருடன் தான் இருக்கிறது. அப்போது நான் தனியனாய் இருந்தே வாதித்தேன். காலம் துணை செய்யவில்லை. அந்தக் காலத்தில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டுவரக்கூடாது என்று சொன்னார்கள்.

“தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக இருந்தால் எல்லா நடவடிக்கைகளும் தமிழ் மொழியிலேயே நடைபெறும். அதற்காகத்தான் இப்பொழுது மூன்று ஜில்லாக்களுக்கும் சென்னைவாழ்செக்ரடேரியட்டிலும் தொடர்பு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று இந்தத் தீர்மானத்தின் மூலமாக கேட்கிறேன். ஆட்சி மொழியாகவேண்டுமென்பதுதான் எல்லோருடைய அவா. ”

“ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் மணம் செய்துகொண்டால்தான் குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்துவதாக அர்த்தம். அதுபோல் ஒரு ராஜ்யத்தை ஆண் என்றும், மொழியைப் பெண் என்றும் வைத்துக்கொண்டு ராஜ்யத்திற்கும் மொழிக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டால்தான் ஆட்சி ஒழுங்காக நடைபெறமுடியும். தமிழ் ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்று மசோதா கொண்டுவந்தபோது நான் ஒருவனே தனியனாய் பேசினேன். யாரும் அதற்கு ஆதரவு கொடுக்கவில்லை.

“கவர்னர் பெருமான் தமது பிரசங்கத்தில்கூட தமிழ்மொழி ஆட்சி பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அந்த சமயத்தில் நான் வருத்தம் தெரிவித்து ஒரு தீர்மானம் கொண்டுவந்தேன். அப்பொழுது அதை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார்கள்.

“இப்பொழுது நாடோடித் தமிழ் வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். நான் ஆங்கிலம்தான் படித்து உத்தியோகம் வகித்தேன். தமிழ் ஓரளவுத் தான் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் தமிழில் உள்ள ஆர்வத்தினால் இப்பொழுது நன்கு தமிழைப் படித்தும் அதைப்பற்றி பேசியும் வருகிறேன். நான் இப்பொழுது என்ன சொல்கிறேன் என்றால், சட்டம் செய்யாது இந்தக் காலத்தில் திட்டம் ஒன்றும் செய்துவிடமுடியாது. அது என் னைக்கும் இழுக்கு உண்டாகும். ஏற்கெனவே திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் நடவடிக்கைகள் தமிழில் இருக்கவேண்டும் என்று திட்டம் செய்திருக்கிறார்கள். அது ஒழுங்காக நடக்கிறதா என்பது தான் இப்பொழுதுள்ள கேள்வி. திருச்சியில் திட்டமாக அங்கு என்ன வேலைகள் நடந்து இருக்கின்றன. திட்டம் வகுக்கவேண்டுமென்று கனம் ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள், அதற்கெல்லாம் என்னநடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன? கனம் மந்திரி அவர்கள் மனதில் கைவைத்து சொல்வார்களா? அப்படியிருந்தால் 100 ஆண்டுகள் ஆனாலும், தமிழ் வராது. திருச்சிராப்பள்ளியை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கே ஒரு கலெக்டர் ஒரு குமாஸ்தாவைப் பார்த்து பரிகாசமாக “வாங்க ஓட்டக்கூத்தரே” என்று அழைப்பார். மற்றொருமுறை “வாருங்கள் புகழேந்திப் புலவரே” என்று பரிகாசமாகப் பேசுவார். இப்படி நிகழ்ந்தால் தமிழ்மொழி எப்படி வளரும். இந்த மாதிரியாகத்தான் தமிழை தமிழரல்லாதார் அவமானப்படுத்துகிறார்கள். இது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். நான் தமிழ் மொழியை ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று ஒரு மசோதா கொண்டுவந்த சந்தர்ப்பத்திலே அதை வேண்டாமென்று தடுத்தார்கள். அதனை உடனடியாக கொண்டுவரமுடியாது என்று சொன்னார்கள். இப்பொழுது திருச்சியில் ஐந்து ஆண்டுகளாக பரிசீலனை செய்த திட்டம் இன்னும் சரியாக நடைபெறுவதாகத் தெரியவில்லை. அங்கேயும் சப்டேஜ் (sabotage) செய்துவைத்திருக்கிறார்கள். நல்ல தமிழன் இதைக்கண்டு ‘சும்மாயிருப்பானா? ஆனால் கனம் பக்தவத்சலம் அவர்களுக்கு தமிழில் ஆர்வம் இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆர்வம் உண்டு. ஆனால் இதில் என் கவனம் செலுத்தவில்லை என்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

[26th March 1955]

திருச்சிராப்பள்ளியில் கொண்டுவந்திருக்கும் திட்டம் ஏதாகிலும் முன் னேற்றமடைந்ததா? உண்மையில் அதனை முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்ற எண்ணம்கூட இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதை எப்படிச் செய்தால் பயன் அடையலாம். முன்னுக்குக் கொண்டுவரலாம் என்று புரிந்துகொள்ளவுமில்லையே? திருச்சிராப்பள்ளியில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக நடைபெறுகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு குண்டுசட்டியில் குதிரை ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு இடத்திலேயே பரீட்சை செய்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். தமிழை உண்மையாக நாட்டு மொழியாகச் செய்யவேண்டுமானால், சென்னைவாழ் செக்ரடேரியட்டில் அது புகுத்தப்படவேண்டும். அப்போதுதான் தமிழ் நாட்டு மொழியாக முடியும். அப்போது தமிழின் செல்வாக்கும் அதிகமாகும். அதைத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தில் வற்புறுத்துகிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தில் இடையூறுகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நான் சட்டம் வகுக்கவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஒரு திட்டம் போடுங்கள் என்றுதான் சொல்லுகிறேன். உங்கள் இஷ்டம்போல் ஒரு காலவரை ஏற்படுத்துங்கள் என்றுதான் கேட்கிறேன். எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகும் என்று கால அளவு சொல் லுங்கள் என்றுதான் கேட்கிறேன். நாம் சுதந்திரம் அடைவதற்குக்கூட மெளண்ட் பாட்டனிடம் ஒரு கால அளவைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டதினால் தான் அந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் சுதந்திரத்தைப் பெற முடிந்தது. அதைத்தான் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மக்களைக் கலந்துசெய்யுங்கள். இதற்காக அரசியலார் தயங்கக்கூடாது. தயங்கவும் மாட்டார்கள்; அவர்கள் கட்டாயம் கொண்டுவருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. அந்த ஒரு நம்பிக்கைக் கொடுத்தால், நான் கொடுத்த தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளத்தயாராக இருக்கிறேன்.

“தமிழ் வரவேண்டுமென்று பேசுகிறார்கள். பேசிப் பிரயோஜனம் இல்லை. நன்றாக உணர்ச்சியோடு தமிழ் மக்களின் எண்ணத்தில் பரவச் செய்வதற்கு ஏற்ற முயற்சி எடுக்கவேண்டும். அந்த முயற்சி எடுப்பதற்கு எவ்வளவு காலம் ஆகுமென்று திட்டம் வகுக்கவேண்டும். இந்திய அரசியலார்கூட 15 வருஷத்திற்குள் இந்தியை அரசாங்க மொழியாக கொண்டுவரவேண்டுமென்ற ஒரு திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய தமிழைப் பொறுத்தவரையில் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப் போகிறார்கள். திருமென ஆட்சிமொழி ஆகவேண்டுமென்றால், அப்பொழுது என்ன செய்யப்போகிறார்கள். தமிழை ஆட்சிமொழி ஆக்குவதற்கு முன் அதற்கு வேண்டிய முன் ஏற்பாடுகளை செய்தார்களா? இந்தியை வளர்ப்பதுபோல் தமிழை வளர்க்காமல் சும்மா இருந்துவிட்டு திருமென தமிழை ஆட்சி மொழியாகச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்வதில் பயன் இல்லை. அதை உணர்ந்துதான் ஸ்ரீ அண்ணாமலை பிள்ளை அவர்கள் எல்லா ஜில்லாக்களிலுமே தமிழ் உடனடியாகக் கொண்டுவருவதற்கு ஒரு திட்டம் வகுக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள்.

“கனம் பக்தவத்சலம் அவர்களும் திருச்சிக்குப் போவதாக சொன் னார்கள். போகட்டும்; ரொம்பவும் சந்தோஷம். உண்மையாக நல்ல முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் அதை வரவேற்கிறேன். முயற்சி செய்யத்தான் எதையும் செய்யமுடியும். கற்றுக்கொண்டால் எல்லாம் வரும். நானும் கொஞ்ச நாட்களாக அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு இப்பொழுது கற்றுக்கொள்வதால்தான் ஓரளவு பேச முடிகிறது. அதற்குமுன் நானும் ஆங்கிலத்தில்தான் பேசிவந்தேன். ஆகவே முயற்சி வேண்டும். இதற் கெல்லாம் ஒரு முடிவான எண்ணம் வேண்டும். இதுமாதிரியாக என் சொல்லுகிறேன் என்று சொன்னால் சமீபத்தில் ஆந்திர தேசத்திய ஒவ் வொரு ஆபீசருக்கும் ஒரு அகராதியைக்கொடுத்து அதிலுள்ள சொற்களை பயன்படுத்திக் கொண்டுவருகிறார்கள். அவர்கள் அவ்விதம் செய்யும்போது நாம் ஏன் செய்யக்கூடாது. அந்த அளவுக்கு நம் மனம் மாறவேண்டும்” அதற்கான முயற்சிகள் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தாலொழிய எந்தக் காரியமும் செய்யமுடியாது. இதையெல்லாம் என்போன்றவர்களால்

26th March 1955]

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

செய்யமுடியாததுதான். ஆனால் அதிகாரத்தில் இருக்கிறவர்கள் உறுதியாகச் செய்யமுடியும். அப்படி கனம் மந்திரியார் அவர்கள் ஒரு உறுதியளித்தால் நான் வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன்.”

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் உறுதிசூறவேண்டியதில்லை. கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கஜபதி நாயகருக்கு தாய்மொழியில் எவ்வளவு ஆர்வம் இருக்கிறதோ, அதைக்காட்டிலும் இந்தப் பக்கத்தில் இருக்கும் எனக்கும் என்னுடைய சகாக்களுக்கும் கொஞ்சமும் குறைவில்லை என்பதை அவருக்கு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் ஏதோ தங்களுக்குத்தான் ரொம்பவும் ஆர்வம் இருப்பதாக பெருமையுடன் சொல்லிக்கொள்கிறார். எப்படியிருந்தாலும் அரசாங்கமும் இதைப்பற்றி கவனம் செலுத்திக்கொண்டு தான் இருக்கிறது என்ற உறுதியை சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :—“கனம் மந்திரி அவர்கள் சொன்ன உறுதியின் பேரிலே நான் கொண்டுவந்த தீர்மானத்தை வாபஸ் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.”

With the permission of the House, the resolution was withdrawn.

V.—AMENDMENTS TO THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL RULES.

SRI T. PURUSHOTHAM :—“Under Rule 187 of the Madras Legislative Council Rules, I move for leave to amend the rules as under :—

‘Add the following new rules after Rule 179 :—

(5) *Committee on Public Accounts*—

“179-A. Five members of the Council shall be elected for every financial year to associate with the Public Accounts Committee of the Assembly. The election of Members will be held in such manner as the Chairman may direct.”

(6) *Committee on Estimates*—

“179-B. Five Members of the Council shall be elected for every financial year to associate with the Estimates Committee of the Assembly. The election of Members will be held in such manner as the Chairman may direct.”

Hon. Members may be aware that I made a pointed reference to this in my speech on Saturday and the Hon. Minister for Finance very kindly agreed on behalf of Government that if rules were amended, he would take up the motion in the Assembly and see that necessary sanction was accorded for the association of the necessary Council Members on the two Committees. I therefore seek the leave of the House for referring to this amendment amending the rules accordingly.”

SRI K. BHASHYAM :—“He has already got the leave.”